

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 411/2021-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou, proti príkazu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre KRPZ-NR-OPP3-216-001/2019 zo 16. apríla 2019, KRPZ-NR-OPP3-217-001/2019, KRPZ-NR-OPP3-218-001/2019 zo 16. apríla 2019, KRPZ-NR-OPP3-219-001/2019 zo 16. apríla 2019, KRPZ-NR-OPP3-220-001/2019 zo 16. apríla 2019, KRPZ-NR-OPP3-221-001/2019 zo 16. apríla 2019 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 10. júla 2019 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 7 ods. 5 a čl. 154c ústavy, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) príkazmi Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre (ďalej len „krajské riaditeľstvo“) označenými v záhlaví tohto uznesenia (ďalej aj „napadnuté príkazy krajského riaditeľstva“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 2. apríla 2019 bol odboru poriadkovej polície krajského riaditeľstva doručенý vyšetrovací spis evidovaný pod ČVS: ORP-587/HU-KN-2018 spolu s návrhom na odňatie a prikázanie veci podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku. O tomto návrhu rozhodlo krajské riaditeľstvo príkazom riaditeľa krajského riaditeľstva KRPZ-NR-OPP3-216-001/2019 zo 16. apríla 2019 tak, že predmetnú trestnú vec neodňalo Obvodnému oddeleniu Policajného zboru Hurbanovo (ďalej len „obvodné oddelenie“) a určilo, že trestné konanie v danej veci vykoná miestne príslušný poverený príslušník Policajného zboru dotknutého obvodného

oddelenia. Z predmetného príkazu vyplýva, že krajské riaditeľstvo rozhodovalo o neodňatí vecí obvodnému oddeleniu na základe návrhu sťažovateľky [REDAKOVANÉ] ako oznamovateľky.

3. Obdobne boli odboru poriadkovej polície krajského riaditeľstva 2. apríla 2019 doručené vyšetrovacie spisy evidované pod ČVS: ORP-592/HU-KN-2018, ČVS: ORP-21/HU-KN-2019, ČVS: ORP-53/HU-KN-2019 a ČVS: ORP-61/HU-KN-2019 spolu s návrhmi na odňatie a prikázanie vecí podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku v každom z nich. Jednotlivými príkazmi riaditeľa krajského riaditeľstva KRPZ-NR-OPP3-218-001/2019, KRPZ-NR-OPP3-219-001/2019, KRPZ-NR-OPP3-220-001/2019, KRPZ-NR-OPP3-221-001/2019 zo 16. apríla 2019 sa o návrhoch sťažovateľky [REDAKOVANÉ], označenej ako oznamovateľky, rozhodlo v každom jednotlivom prípade tak, že trestné veci, o ktoré v označených trestných konaniach išlo, neboli odňaté obvodnému oddeleniu a bolo určené, že trestné konanie v nich vykonajú miestne príslušní poverení príslušníci dotknutého obvodného oddelenia.

4. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia v nej poukazujú aj na vyšetrovací spis vedený pod ČVS: ORP-591/HU-KN-2018 a namietajú príkaz krajského riaditeľstva KRPZ-NR-OPP3-217-001/2019. Ten k ústavnej sťažnosti nepriložili a tvrdia, že k dispozícii ho nemajú, pričom uvádzajú, že ide o rovnaké znenie príkazu, ako sú ostatné namietané príkazy krajského riaditeľstva.

5. Z prílohy predloženej spolu s ústavnou sťažnosťou označenej ako „*Odpor [REDAKOVANÉ] proti všetkým príkazom riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre - vyrozumenie*“ (ďalej len „vyrozumenie“) vyplýva, že 17. júna 2019 bol odboru poriadkovej polície Prezídia Policajného zboru postúpený list sťažovateľa [REDAKOVANÉ], v ktorom vyjadril „protest“ proti príkazom krajského riaditeľstva KRPZ-NR-OPP3-216-001/2019, KRPZ-NR-OPP3-217-001/2019, KRPZ-NR-OPP3-218-001/2019 a KRPZ-NR-OPP3-221-001/2019, ktoré navrhoval zrušiť. Z predmetného vyrozumenia zároveň vyplýva, že sťažovateľ bol oboznámený so skutočnosťou, že podľa § 201 ods. 6 písm. a) Trestného poriadku o odňatí a prikázaní vecí medzi orgánmi činnými v trestnom konaní rozhoduje príkazom s primeraným odôvodnením ich najbližšie spoločne nadriadený orgán, ktorým bolo v daných prípadoch krajské riaditeľstvo, pričom podľa § 181 ods. 3 Trestného poriadku proti príkazu nebol prípustný opravný prostriedok.

6. V súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 bola vec 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3.1 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2021 do 31. decembra 2021 bola prerokovaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Rastislav Kaššák – predseda senátu, Jana Baricová a Miloš Maďar.

II.

Argumentácia sťažovateľov

7. Proti napadnutým príkazom krajského riaditeľstva o neodňatí trestných vecí obvodnému oddeleniu a vykonaní trestných konaní miestne príslušnými poverenými príslušníkmi Policajného zboru dotknutého obvodného oddelenia podali sťažovatelia túto ústavnú sťažnosť, v ktorej vo všeobecnosti argumentujú, že napadnuté príkazy krajského riaditeľstva obsahujú účelové, svojvoľné, subjektívne, resp. žiadne odôvodnenie, v ktorom absentuje akýkoľvek presvedčivý argument. Uvádzajú, že napadnuté príkazy krajského riaditeľstva nespĺňajú elementárne požiadavky

na odôvodnenie, čo zakladá porušenie základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 dohovoru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Zo znenia ústavnej sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je namietanie porušenia základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1, čl. 7 ods. 5 a čl. 154c ústavy, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 dohovoru napadnutými príkazmi krajského riaditeľstva o neodňatí dotknutých trestných vecí obvodnému oddeleniu.

III.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľov napadnutými príkazmi krajského riaditeľstva

9. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti namietajú predovšetkým nedostatočné a nepresvedčivé odôvodnenie napadnutých príkazov krajského riaditeľstva.

10. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, preto musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, než podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 128/04).

11. Z vlastných zistení ústavného súdu vyplýva, že príkazy krajského riaditeľstva KRPZ-NR-OPP3-216-001/2019, KRPZ-NR-OPP3-217-001/2019 (ústavný súd sa v uznesení zaoberal aj týmto príkazom, keďže z vyjadrenia sťažovateľov je zrejmé, že tento príkaz nemajú k dispozícii a že ide o totožné znenie odôvodnenia ako v ostatných napadnutých príkazoch), KRPZ-NR-OPP3-218-001/2019 a KRPZ-NR-OPP3-220-001/2019 boli vydané na základe návrhu vyhodnoteného ako návrh na odňatie a prikázanie trestných vecí vedených pod ČVS: ORP-587/HU-KN-2018, ČVS: ORP-591/HU-KN-2018, ČVS: ORP-592/HU-KN-2018 a ČVS: ORP-53/HU-KN-2019, v ktorých sťažovatelia vystupovali ako oznamovatelia skutku. V prípade príkazov krajského riaditeľstva KRPZ-NR-OPP3-219-001/2019 a KRPZ-NR-OPP3-221-001/2019 vydaných na základe návrhu vyhodnoteného ako návrh na odňatie a prikázanie trestných vecí vedených pod ČVS: ORP-21/HU-KN-2019 a ČVS: ORP-61/HU-KN-2019 bol sťažovateľ oznamovateľom skutku a po začatí trestného stíhania vystupoval v procesnom postavení poškodeného, pričom sťažovateľka v postavení svedka.

12. Ústavný súd poukazuje na existenciu príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky por. č. 11/2019 z 28. novembra 2019 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní (ďalej len „príkaz generálneho prokurátora“), ktorý upravuje postup prokurátora pri vybavovaní podania, ktorým sa podávateľ domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného v predsúdnom konaní alebo preskúmania zákonnosti postupu prokurátora v predsúdnom konaní vrátane postupu spočívajúceho v preskúmaní postupu policajta v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania podľa Trestného poriadku, alebo odstránenia priesťahov prokurátora v predsúdnom konaní, a ktorý nie je možné považovať za opravný prostriedok alebo iné podanie podľa Trestného poriadku. V zmysle tohto príkazu generálneho

prokurátora sa postupuje iba vtedy, ak je žiadosť (čl. 3 príkazu generálneho prokurátora) podaná obvineným, jeho obhajcom, poškodeným, jeho splnomocnencom, oznamovateľom, zúčastnenou osobou alebo osobou, ktorá môže podať opravný prostriedok v trestnom konaní. Podľa prechodných ustanovení príkazu generálneho prokurátora podania doručené na prokuratúru od 1. mája 2019 do nadobudnutia účinnosti tohto príkazu (1. január 2020), ktoré by bolo možné podľa obsahu považovať za žiadosť a ktoré neboli do nadobudnutia účinnosti tohto príkazu prokurátorom vybavené, sa vybavujú podľa tohto príkazu. Ústavný súd však uvádza, že z ústavnej sťažnosti sťažovateľov nevyplýva žiadna zmienka o tom, že by sa s podnetom na prokuratúru niektorý zo sťažovateľov obrátil, resp. že by prípadný postup prokuratúry namietal alebo označoval prokuratúru za porušovateľa jeho práv. Napriek skutočnosti, že sťažovatelia nie sú zastúpení advokátom, o ktorého ustanovenie žiadajú, z obsahu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že ich námietky jasne smerujú len proti odôvodneniu napadnutých príkazov krajského riaditeľstva. Zároveň z prílohy k ústavnej sťažnosti, a to z tzv. vyrozumenia z 18. júna 2019 (bod 5 tohto uznesenia, pozn.) vyplýva, že voči príkazom krajského riaditeľstva KRPZ-NR-OPP3-216-001/2019, KRPZ-NR-OPP3-217-001/2019, KRPZ-NR-OPP3-218-001/2019 a KRPZ-NR-OPP3-221-001/2019 sťažovateľ podal tzv. odpor, ktorý adresoval kancelárii ministra vnútra Slovenskej republiky, v nadväznosti na čo mu bola poskytnutá informácia o tom, že dozor nad dodržiavaním zákonnosti v prípravnom konaní vykonáva prokurátor.

13. Vo vzťahu k existencii príkazu generálneho prokurátora ústavný súd vo všeobecnosti konštatuje, že tento príkaz je vyjadrením osobitného oprávnenia generálneho prokurátora podľa § 10 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) vydávať príkazy, pokyny a iné služobné predpisy, ktoré sú záväzné pre všetkých prokurátorov, právnych čakatel'ov prokuratúry, asistentov prokurátorov a ostatných zamestnancov prokuratúry. Také oprávnenie má osobitnú povahu vo vzťahu k ostatným inštitútom zákona o prokuratúre, pričom nejde o opravný prostriedok, ktorý je zakotvený v zákone, nie je všeobecne známa jeho dostupnosť a jeho publikácia ani neprezumuje vedomosť sťažovateľa o jeho existencii. Ústavný súd teda nepovažoval nevyužitie, resp. nepreukázanie aplikácie postupu preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného v predsúdnom konaní podľa príkazu generálneho prokurátora v danej veci za prekážku vecného posúdenia ústavnej sťažnosti, ku ktorému ústavný súd pristúpil.

14. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené

závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07, III. ÚS 147/2016).

15. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označili sťažovatelia, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 144/2016, II. ÚS 59/2019).

16. Z napadnutých príkazov vyplýva, že krajské riaditeľstvo rozhodlo o neodňatí dotknutých trestných vecí obvodnému oddeleniu s odôvodnením, že námietka zaujatosti bola vznesená bez bližšej konkretizácie dôvodov, na ktorých sa mala zakladať. Krajské riaditeľstvo zároveň uviedlo, že súčasťou dotknutých vyšetrovacích spisov boli aj vyjadrenia jednotlivých poverených príslušníkov Policajného zboru. Keďže námietkou zaujatosti sa žiadalo o odňatie všetkých oznamovateľkou a jej rodinou podaných trestných vecí z príslušného útvaru, a to z dôvodu nadmernej zaujatosti proti sťažovateľke a jej rodine na základe údajného prepojenia dotknutých príslušníkov Policajného zboru s osobou [REDAKOVANÉ], krajské riaditeľstvo konštatovalo, že vo veciach neboli predložené žiadne ďalšie skutočnosti, ktoré by preukazovali vznesené pochybnosti o nezaujatosti dotknutých útvarov Policajného zboru. Tiež uviedlo, že v trestných konaniach, v ktorých boli vydané napadnuté príkazy krajského riaditeľstva, nevznikli pochybnosti o nezaujatosti dotknutých poverených príslušníkov Policajného zboru pre ich pomer k prejednávanej veci alebo osobám.

17. Ústavný súd konštatuje, že postup krajského riaditeľstva pri vybavovaní podania sťažovateľky (vyhodnoteného ako návrh na odňatie a prikázanie vecí inému útvaru Policajného zboru) nenesie prejavy svojvôle, pričom napadnuté príkazy krajského riaditeľstva sú jasne a zrozumiteľne odôvodnené aplikovanou právnou úpravou a zisteným skutkovým stavom. Krajské riaditeľstvo oprelo svoje rozhodnutie najmä o vyjadrenia dotknutých príslušníkov Policajného zboru a o absentujúce odôvodnenie tvrdenej zaujatosti týchto príslušníkov, pričom vychádzalo aj z predložených vyšetrovacích spisov v dotknutých trestných veciach. Podľa názoru ústavného súdu, napadnuté príkazy krajského riaditeľstva obsahujú dostatočne relevantnú odpoveď na zásadný argument, t. j. či je potrebné dotknutých príslušníkov Policajného zboru v predmetných trestných konaniach považovať za zaujatých alebo nie, resp. či je im potrebné predmetné trestné veci odňať. Skutočnosť, že sťažovatelia sa so závermi krajského riaditeľa nestotožnili, ešte sama osebe nemôže znamenať porušenie nimi označených základných práv.

18. V zmysle všetkých dosiaľ uvedených skutočností je ústavný súd toho názoru, že nemožno prisvedčiť námietkam sťažovateľov o nedôvodnom či arbitrárnom rozhodovaní krajského riaditeľstva. Z dôvodu nedostatku príčinnej súvislosti medzi napadnutými príkazmi krajského riaditeľstva a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovatelia namietajú, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g)

zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

19. Vzhľadom na konštatovanie zjavnej neopodstatnenosti napadnutých príkazov krajského riaditeľstva bolo aj vo vzťahu k príkazom KRPZ-NR-OPP3-219-001/2019, KRPZ-NR-OPP3-221-001/2019 bez právneho významu ďalej sa zaoberať procesným postavením sťažovateľky v trestných konaniach, v ktorých boli tieto príkazy vydané, avšak prichádzalo by do úvahy odmietnutie ústavnej sťažnosti v tejto časti aj z dôvodu podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde ako podanej zjavne neoprávnenou osobou.

III.2. K namietanému porušeniu práva sťažovateľov podľa čl. 6 dohovoru napadnutými príkazmi krajského riaditeľstva

20. Sťažovatelia síce nešpecifikujú, ktorý odsek tohto článku namietajú, avšak vzhľadom na obsah nimi prezentovanej argumentácie je zrejmé, že ide o namietanie porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd poukazuje na to, že tento článok sa týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom (m. m. III. ÚS 206/06, III. ÚS 2/09, II. ÚS 494/2014, IV. ÚS 132/2020). V dôsledku uvedeného je ústavná sťažnosť sťažovateľov v tejto jej časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zjavne neopodstatnená a ústavný súd ju preto odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu čl. 7 ods. 5 a čl. 154c ústavy napadnutými príkazmi krajského riaditeľstva

21. Ústavný súd uzatvára, že čl. 7 ods. 5 a čl. 154c ústavy sťažovatelia namietali v spojitosti s porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 dohovoru. Keďže v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto interpretačných, resp. aplikačných pravidiel (čl. 7 ods. 5 a čl. 154c ústavy).

22. Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmieta ústavnú sťažnosť aj v tejto jej časti ako zjavne neopodstatnenú.

III.4. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu

23. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľov o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom je potrebné poznamenať, že ústavný súd môže v zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu (t. j. advokáta), ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. III. ÚS 265/2014).

24. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že v danej veci nie je daná jeho právomoc, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, uvedený záver zároveň znamená, že v danej veci ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu

ústavnosti, a teda nie je splnený jeden z predpokladov na vyhovie žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

25. Vzhľadom na výsledok posúdenia tejto ústavnej sťažnosti ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III.1. až III.3 odôvodnenia tohto uznesenia) je evidentné, že išlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, teda v danom prípade neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z tohto dôvodu ústavný súd tejto žiadosti sťažovateľov (podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde) nevyhovel (bod 2 výroku uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu